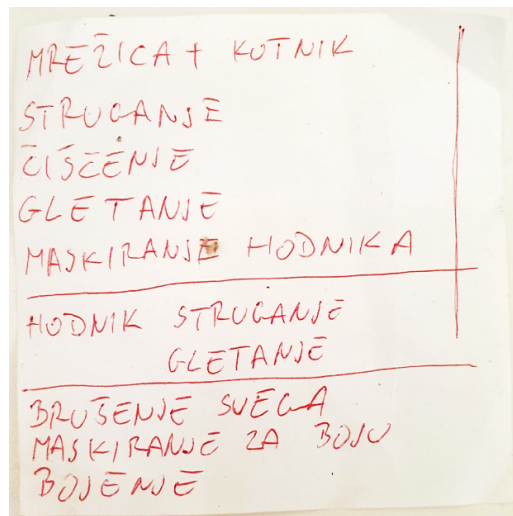

Institut za
suvremenu
umjetnost
Zagreb

PREDRAG PAVIĆ:

THE WORK IS NOTHING, ALL IS WORK

uvodni tekst s otvorenja izložbe,

Institut za suvremenu umjetnost, Zagreb, 8. 3. 2024.

Oduvijek sam želio proizvoditi prazninu tj. ništa. Još kao student na ALU bio sam zaokupiran idejom djela koje ne postoji, da bi mi vrlo brzo postalo jasno kako umjetnost ne može bez tijela. U slučaju ove izložbe tijelo rada, iako ne izgleda tako, ostvaruje se kroz klasične metijerske postupke kiparskog faha. Neki praškasti materijal pretvorite u žitku masu dodajući mu u ovom slučaju vodu, i onda ga precizno nanese u specifične negativne praznine te se tokom vremena on stvrdne i fiksira u zadanu formu, ili jednostavnije rečeno gletanje. Često doživljam kiparstvo kao bauštelu, što ono sa svim svojim metijerskim postupcima jednim djelom i jeste, pa je to ovdje predstavljeno konkretno. Veseli me da je rad u svojoj pojavnosti elegantan do te mjere da se rasplinuo u performativnosti akcije i bjelini zidova, a još me više veseli skidanje od postavljanja ove izložbe. Zabavlja me pomisao kako ostajem u stalnom postavu Instituta za suvremenu umjetnost, makar je činjenica kako stalnog postava nema, kao ni rada. Zapravo ostati će samo dokumentacija kao reminiscencija na djelatno tijelo autora u prostoru. Radi se o videu koji je snimljen akcijskom kamerom sa čela, a vjerojatno će se odlikovati youtube estetikom *how to video*. Izložba je inače otvorena do kraja mjeseca i funkcionirati će preko dana bez rasvjete, a danas obzirom na večernji termin otvaranja imamo ovo pod navodnicima radno svjetlo.

Mislim da rad funkcionira na više razina, a jedna je svakako odnos prema modernističkoj tradiciji i svetosti djela i postupaka koji asociraju prazninu poput maljevičeve praznine, klajnovne praznine, vaništine praznine, itd. Ova velika tema 20 st., taj modernistički *Void*, u ovom slučaju dobiva konkretnu funkciju, a ta funkcija kao da malo pokazuje srednji prst toj tradiciji koja je brutalno dominantna, ali i kompletno mrtva. Funkcionalnost također aludira na socijalno osviještene i politički angažirane prakse, ali za cilj nema preuzetnu dinamiku liječenja društvenih neuralgičnih točaka, već skromno i lokalno intervenira u ove tri prostorije. Iz te perspektive rekao bih kako je ovo moj najangažiraniji rad. Nadalje, ovime se nameće transakcijski aspekt rada, za koji bih rekao da može intrigirati samo konspirativne umove.

Naziv pak, u sebi nosi igru riječima i kao da podsjeća na onaj usklik kojim se ostvaruje kontinuitet vladanja - kralj je mrtav, živio kralj. Ovo je prigodna izložba nakon davno odrađenog NY, pa mi se činilo da joj dobro stoji naslov na engleskom jeziku.

Neki od slojeva svoje uporište mogu imati u umjetnosti institucionalne kritike sedamdesetih, poput trbuljakovskog da se ovime ne pokazuje ništa novo i originalno, jer je bilo nebrojeno puno praznih galerija, ali se također održava i kontinuitet moje izlagačko-umjetničke prakse. Dok je najkonkretnija sličnost ovog rada s radovima Mierle Laderman Ukeles (Meril Lederman Jukelis) i njenim *Maintenance pieces* u kojima umjetnica održava instituciju perući je. U mom slučaju autorska funkcija zadobiva odlike podvornika galerijskog prostora. Ovaj „genitorski“ aspekt smatram barem iz vlastite perspektive humorističnim. Rad se bavi i pitanjem radništva, tj. predstavljanjem umjetnika kao kulturnog djelatnika u određenom kontekstu. Ovom temom sam se više puta bavio u radovima poput *Nema goreg od sranja na brzaka* ili *Radni dan renesansnih majstora*. Rekao bih da je sudbina većine mladih koji se odluče za ovaj posao, u nekoj vrsti prekvalifikacije koja ih na kraju puta vodi u neki vid bauštele.

Nadalje imamo i komentar umjetničkog tržišta, pa bi se moglo reći da, kada već nitko ne kupuje, onda se konkretno u ovom slučaju i nema što kupiti, ali ipak je tu, postoji. Osobno me najviše intrigira nešto o čemu nisam razmišljao prije nego sam počeo izvoditi rad. Apsurdno je kako na pojavnoj razini nema ničega, a radi se upravo o suprotnome tj. o

potpunoj okupaciji galerijskog prostora, jer nema kvadratnog centimetra koji nije dotaknut i promijenjen. Utoliko, možemo govoriti i o nekoj vrsti *damantio memoriae*, jer je izbrisana klasična patina trulih, preizbušenih i loše okrpljenih galerijskih zidova, a za što sam siguran da će oduševiti onoga ili onu koji dolaze iza mene. Već sam izvodio radove koji mimikriraju svoju pojavnost u prostoru, predstavljajući prostor sam. Konkretno u *Gliptoteci* sam u jednoj od galerija stare kožare, prostoru sa dva potporna stupa, dodao treći stup. Za one koji poznaju tlocrtnu specifičnost tog prostora rad je svakako bio fizički prisutan, dok je ovdje mimikrija izvedena kompletno. Jedino što je narušava jest pogled na Jankin ured kojeg ćete imati prilike promotriti kada se zaputite po piće na stolu, na koje vas ovom prilikom pozivam. Hvala na pažnji.